

Hier het “levensverhaal” van Bert Damen

Ik ben geboren in Valkenswaard op 22-5-1950 op de Dommelseweg. Dit is de weg naar de brouwerij Dommelsch.

Mijn moeder was Dora Jansen (1910 -1989) en mijn vader Frans Damen (1903-1992).

Ik heb op de Dommelseweg gewoond tot ik op 26-5-1976 met Liesbeth Martens uit Asten trouwde.

Liesbeth leerde ik kennen in 1974 op de kermis in Valkenswaard. Liesbeth wilde met haar vriendinnen gaan dansen op het matinee, wat in dorpen in de Peel de gewoonte was, maar in Valkenswaard was het ‘haan toepen’ en geen matinee dansen, dus dit was heel iets anders.

We gingen wonen in de Metoorstraat en in 1980 zijn we verhuisd naar de Mgr. den Dubbeldenstraat, waar we samen met José en Jan van Heugten een blok van twee gebouwd hebben. We hebben in mei 2020, samen met Jan en José, een “coronafeest” gevierd omdat we 40 jaar burens waren.

Na de lagere school ben ik op mijn 12de naar de Philips Bedrijfsschool gegaan in Eindhoven, waar ik het diploma gereedschapsmaker (stempelmaker-matrijzenmaker) heb gehaald en daarna nog tot 1973 bij Philips heb gewerkt.

Toen ben ik in Valkenswaard gaan werken bij Gereedschapsmakerij Gerard van der Leegte. In 1980 is het bedrijf naar industrieterrein De Hurk in Eindhoven verhuisd, waar het in 1988 de naam GL Presicion kreeg. We gingen er ook ander werk bij maken, veel hightech onderdelen voor de chipmachines van ASML.

Ik ben omgeschoold tot CNC-frezer en heb aan verschillende nieuwe CNC-freesmachines gewerkt, met steeds weer de nieuwste besturingen.

Toen ik in Valkenswaard bij Gerard van der Leegte begon was ik de werknemer nummer 8. Toen ik op 1 mei 2014 met vervroegd pensioen ging werkten er 181 personen bij GL Presicion.

Toen ik thuis woonde ben ik 9 jaar lid bij de scouting geweest, daarna heb ik bij een voetbalvereniging gespeeld en ook nog aan café-voetbal gedaan met altijd een gezellige derde helft. Dus toen ik trouwde en in Asten kwam wonen, ging ik bij NWC voetballen. Daar kwam ik in het toenmalige buitendorps-elftal terecht met 4 gebroeders de Boer uit de Haarlemmermeerpolder, Mario uit Italië, Peter uit Duisland, Gerard uit Mierlo, Harrie uit Neerkant en Bert uit Valkenswaard. Allemaal nieuwe inwoners van Asten. Tot mijn 36ste jaar heb ik bij NWC gevoetbald.

In 1987 heb ik met collega Karel de Kennedymars gelopen. Dat ging goed. Toen zei hij: “Wat zou je er van vinden om volgend jaar met de ¼ triathlon van Nuenen mee te doen?” Ik woog toen 95 kilo en wilde er wel voor gaan. Ik ben me toen gaan verdiepen in het triathlon gebeuren en op eigen houtje gaan trainen (zwemmen-fietsen-lopen).

Op zondag 26 juni 1988, daags na de EK finale voetbal (Nederland Europees Kampioen), stond ik, 18 kilo lichter, aan de start in Nuenen om 1,5 km te zwemmen, 40 km te fietsen en 10 km te hardlopen. Ik heb deze 3 disciplines, alles achter elkaar, voltooid in een eindtijd van 2 uur, 52 minuten, 33 seconden. Ik had het voor elkaar gekregen!

Ik had zoveel getraind dat ik dacht: het is toch jammer als je stopt nu de conditie zo goed is. Dus heb ik in datzelfde jaar ook nog deelgenomen aan de ¼ triathlon in Liessel en Venray.

Ik vond triathlon leuk en was zeer gemotiveerd om door te trainen, zeker omdat in 1989 en 1990 de 1/3 triathlon (1,3 km zwemmen, 60 km fietsen, 14 km hardlopen) in Ommel, rond Oostappen, werd georganiseerd. Een thuiswedstrijd!

In 1991 ben ik, samen met enkele triatleten uit het dorp, naar zwemvereniging De Punderman gegaan en hebben we een triathlon club opgericht. (Triathlon Groep De Punderman). We zwemmen nu nog steeds 2 keer per week een uur in De Schop, onder leiding van kundige trainers.

In 1995 hebben we ons aangesloten bij Jaspersport. Daar heb ik veel geleerd over hardlopen. Dit was een fijne tijd. Via Jaspersport zijn we in de winter met de Limbracross

competitie mee gaan lopen en hebben we regelmatig deelgenomen aan een ½ marathon.

Tot 1996 deed ik alleen maar ¼ triathlons, daarna ook regelmatig een ½ triathlon. In 2001 nam ik voor de eerste keer deel aan een ¾ triathlon, in Stein (3 km zwemmen, 120 km fietsen, 30 km hardlopen). 6x heb ik aan deze triathlon deelgenomen. Deze triathlons heb ik altijd de mooiste gevonden. Al dat publiek bij het fietsen bij de beklimmingen van de Dennenberg, de Maasberg, de Slingerberg, de Sniijdersberg en Moorveldweg. En bij het lopen: muziek in de straten en al die aanmoedigingen. Geweldig!

In die jaren ging ik met Jaspersport in april, als voorbereiding voor de triathlons, de marathon van Rotterdam lopen. Hardlopen ging best aardig. Bij de Rotterdam Marathon op 4-4-2004, er waren 12000 deelnemers, was mijn tijd 3 uur, 41 minuten en 25 seconden. Ik kwam als 3122ste over de finish. Ik kwam niet op tv, maar was wel bij de eerste 32% binnen.

Er was ook een jaar bij dat we met zoveel deelnemers en supporters waren, dat we een bus met chauffeur gehuurd hebben. In de bus waren nog plaatsen over. Toen zijn er enkele dames meegegaan die graag in Rotterdam wilden winkelen in de koopgoot.

Op 31-8-2002 heb ik samen met Toon Stevens en René Wijnen, en 480 andere triatleten, aan de Holland Triathlon deelgenomen in Almere (afstand 3,8 km zwemmen, 180 km fietsen, 42,195 km hardlopen). Dit zijn de afstanden van een officiële, hele triathlon. Finishtijd: 13 uur, 30 minuten en 15 seconden. Pffff!! Ik wist niet dat ik zo lang achter elkaar kon sporten. Maar ik had wel geleerd met de hartslagmeter te sporten. Het beste was de hartslag onder de 140 te houden om lang vol te kunnen houden. Bij de finish stond een triathlon maat van het eerste uur. We hadden het er vroeger wel eens over dat een hele triathlon onmenselijk was. Hij vroeg: "En Bert, hoe is het? Ik zei: "Onmenselijk!"

Op 27-8-2005 stond ik toch weer aan de start van de hele Holland Triathlon in Almere, samen met Toon Stevens, René Wijnen, Addy Raaymakers en nog vele anderen. We waren goed getraind en we hadden extra veel gefietst. Vooral heel lange afstanden. Dan was het gemakkelijker om na de 180 km fietsen soepeler over te kunnen schakelen naar het lopen. Dat was ook zo. Mijn finishtijd was 12 uur, 33 minuten en 48 seconden, bijna een uur korter dan in 2002.

Het was niet makkelijk voor mij om met een triathlonwedstrijd op het podium te komen, maar eenmaal is het me toch gelukt. Bij de ¾ triathlon van 2010 in Stein werd ik derde bij de categorie 60+ers. Er waren 7 deelnemende 60+ers. 3 haalden de finish niet en er bleef er nog 1 achter mij.

Ik was geen snelle triatleet. Als er bijv. 500 deelnemers aan de start stonden, finishte ik meestal zo rond de 400ste plek.

In 23 jaar heb ik bij 178 triathlonwedstrijden aan de start gestaan en ben in alle wedstrijden gefinisht. Ik heb dus nooit opgegeven. Ik heb gelukkig maar 1 keer een leuke band gehad want bij een triathlon

moet je zelf je fiets repareren. Je mag ook geen hulp krijgen bij het wisselen van discipline. Eten en drinken mag je alleen van de organisatie aannemen.

November 2010 voelde ik dat er iets niet goed zat in mijn rechter heup. Ik kwam in de medische molen terecht en daarop heeft Dr. van Soest op 28 april 2011 een nieuwe heup geplaatst en mij geadviseerd om niet meer te gaan hardlopen.

In het voorjaar van 2012 kreeg Frans Oosterhof, een triathlon clubmaat, de diagnose ALS. Op zondag 9 september stond ik met 1100 deelnemers, waaronder 4 Punderman triatleten, aan de start van Amsterdam City Swim. Daarbij ga je 2,2 km zwemmen door de Amsterdamse grachten. Toen zwom ook prinses Maxima mee. Dit was een sponsor Swim voor onderzoek naar ALS. Helaas is Frans de dag ervoor, op 8 september, overleden.

In februari 2014 stond er in het Peelbelang dat TWC de bevrijdingsrit ging fietsen. Toen ben ik lid geworden van TWC. Het was een geweldige fietsrit van Normandië naar Asten (723 km in 4 dagen). Gezellig, goed georganiseerd en heel fijne medefietsers. Het was ook mooi dat er verschillende fietsclubjes uit Frankrijk en België met ons meefietsten. De laatste 2 dagen fietste Hubert Vos (oud burgemeester) ook mee. De ontvangst in Asten, door andere TWC-

ers en vele dorpsgenoten, op 22 september, was geweldig. Precies de dag dat Asten 70 jaar bevrijd was.

Ik heb al veel ritjes gefietst met TWC en leuke fietsweekendjes gehad naar Simonskall (Eifel), Eupen (Ardennen) en natuurlijk het lange weekend naar de Mont Ventoux (Frankrijk). Ik hoop nog heel lang bij de club te kunnen fietsen. Zwemmen doe ik nog steeds met de triatleten van de Punderman, maar ik zwem wel in de "langzaamste" baan. Ik ga niet snel, maar hou het wel lang vol. Toon Stevens noemde mij altijd Bertje diesel.

Ik heb natuurlijk niet altijd alleen maar gesport. Samen met Liesbeth heb ik veel gereisd. We gingen naar verre landen, maakten lange reizen, korte reizen, gingen weekendjes weg, enz. Maar de loopschoenen gingen altijd mee in de koffer. In een vreemd land regelmatig lekker een stukje hardlopen. Geweldig!

Toen ik met pensioen ging vertelde Peter Berkvens mij dat er in Asten een groepje wandelaars was dat een keer in de maand met de auto wat verder weg ging om een flinke wandeling te maken tussen 20 en 25 km. Deze groep is opgericht door Mia en Loet van Beers en noemen zich "De Stappers". Zo hebben we gewandeld bij Einrur, Orsbeck en Julich in Duitsland, Hockai, Ninglinspo en Stavelot in de Ardennen en rond Lennisheuvel, Galder en Molenschot in Nederland. We zijn dan met 15 tot 25 wandelaars en na de wandeling gaan we nog even onze dorst lessen in een plaatselijk cafeetje en dat is ook wel gezellig. De laatste maanden begeleid Jo Jurgens de wandelaars.

We zijn ook al een paar keer een midweek verder weg gaan wandelen. Klein Zwitserland in Luxemburg, Wörgl in Oostenrijk en in het Wiedtal in Duitsland.

Ik hoop nog lang gezond te blijven zodat ik deze mooie wandelingen kan blijven doen.

Groetjes, Bert Damen.